

gets Side skal indbyde til videre Behandling af denne Sag. Denne Paragraph er et gjennem langvarige Kampe opnået Middel, hvorved man har afsørgt en betydelig Fare, og som ganske vist staaer til ingen Nytte, men heller ikke til Skade, ligesom det jo ogsaa fra et formelt Standpunkt kan siges, at Grundloven bestemmer, at en Udgift skal have Hjemmel, ikke i en Beslutning af Rigsdagen, men i Finantsloven, og først ved den faaer sin formelle Gyldighed. Jeg vil derfor tillade mig at raade til at lade dette Punkt staae.

Den høitærede Finantsminister har bragt en Sag under fornyet Overveelse, der vel ikke foreligger, men som staaer i saa nær Forbindelse med hele Finantsloven, at jeg ikke kan Andet end paasjønne de givne Oplysninger. Jeg skal bemærke, at Nødvendigheden af, at Danmark forstaaer sig en débouchée paa Vestkysten for Landets Producter, er for mig saa indlysende, at jeg allerede for længere Tid siden i Rigsraadet, endogsaa med en maaskee tvivlsom formel Berettigelse, har bragt dette Spørgsmaal under Forhandling. Jeg kan derfor ikke Andet end takke Regjeringen for, at den har seet Spørgsmaalet i dets hele alvorlige Betydning. Kun skal jeg dog strax bemærke, at saa klart Principet end er, saa mange Vanskeligheder frembyder vistnok Spørgsmaalet om, hvor man skal finde et Endepunkt, saa at jeg anseer det for høit usikkert, at intet Dieblit forsømmes til at faae det opklaret fuldstændigere og bedre, end hidtil er seet. Jeg skal forøvrigt ikke opholde mig ved Sagens Realitet, som ikke foreligger, men kun sige, at det har overrasket mig noget at høre, at Midlerne dertil skulde være tilstede i det engelske Laan, da jeg ikke vidste rettere, end at det i alt Fald hovedsagelig var bestemt til at bruges til at udfrie os af den hollandske Gjæld, der grundet i de dåværende ugunstige Pengeconjuncturer blev langt dyrere, end fra Først af var paaregnet, ligesom ogsaa, da den fuldstændige Finantsseenhed endnu ikke er tilveiebragt, Spørgsmaalet, om et af det saakaldte Monarchi optaget Laan kan anvendes til Jernbaner, kunde give Anledning til Bemærkninger. Forsaavidt der isvrigt af den ærede Finantsminister er henvist til den fore-

lagte Opgjørelse, da skal jeg naturligtvis, ligesom han har gjort, afholde mig fra at komme ind paa en detailleret Critik, som ikke hører hjemme i denne Sag, men kun tillade mig den Bemærkning, at det totale Indtryk, jeg har faaet deraf, har bestyrtet min Frygt for, at man betragter den Reduction, der har fundet Sted, som foreløbig udtømmende; jeg finder mig derfor foranlediget til, ligeoverfor den høitærede Finantsminister, paa det Bestemteste at gentage, hvad jeg yttrede under Sagens første Behandling, at det, der er seet, vistnok er Tak værd, men kun er en Begyndelse, og det endogsaa en temmelig ringe Begyndelse, dersom der virkelig skal tilveiebringes en beroligende oeconomic Tilstand her i Landet, dersom vi virkelig skulle sætte Tæring efter Næring, og ikke slaae os til Ro ved at tilveiebringe en meer eller mindre illusorisk Balance ved Hjælp af Krigsskatten, der dog hverken bør eller kan være permanent, og i alt Fald kun kan beholde sig for længere Tid under den Forudsætning, at man for Alvor har for Die virkelig at reducere Udgifterne, hvilket aabenbart er den bedste og solideste Maade at tilveiebringe en Balance paa. At der endnu i den Henseende staaer Meget tilbage efter de ligefrem af Omstændighederne dicterede Skridt, som strax bleve foretagne, er Noget, der vilde være meget let at documentere, hvis her var Stedet dertil.

Rettelser.

Sp. 703, Lin. 6 f. n.: **F. Jørgensen**
læs: **J. Jørgensen.**

— 704, Lin. 12 f. n.: **F. Jørgensen**
læs: **J. Jørgensen.**